

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXI – Wydana i rozesłana dnia 1 czerwca 1876.

70.

Traktat pomiędzy monarchyą austriacko-węgierską a Szwajcaryą z dnia 7 grudnia 1875,

tyczący się uporządkowania stosunków osiedlania się, uwalniania od służby wojskowej i od podatków wojskowych, jednostajnego opodatkowania poddanych obu Stron w krajach drugiej Strony kontraktującej, wzajemnego bezpłatnego pielęgnowania ubogich poddanych gdy zachorują lub ulegną nieszczęśliwemu przypadkowi i udzielania sobie nawzajem bezpłatnie wyciągów urzędowych z ksiąg narodzin, zaślubin i zająsca.

(Zawarty w Bernie dnia 7 grudnia 1875, ratyfikowany przez Jego ces. i królewską Apostolską Mość w Wiedniu dnia 7 kwietnia 1876, poczem ratyfikacye obustronne wymieniono w Bernie dnia 22 kwietnia 1876.)

Nos Franciscus Josephus Primus, divina favente clementia Austriae Imperator;

Apostolicus Rex Hungariae, Rex Bohemiae, Dalmatiae, Croatiae, Slavoniae, Galiciae, Lodomeriae et Illyriae; Archidux Austriae; Magnus Dux Cracoviae; Dux Lotharingiae, Salisburgi, Styriae, Carinthiae, Carnioliae, Bucovinae, superioris et inferioris Silesiae; Magnus Princeps Transilvaniae; Marchio Moraviae; Comes Habsburgi et Tirolis etc. etc.

Notum testatumque omnibus ac singulis, quorum interest, tenore praesentium facimus:

Quum a Plenipotentiaro Nostro atque illo Helvetiae foederatae ad definiendas domicilii aliasque administrationis publicae relationes eorum qui ex unius partium contrahentium ditionibus provenientes vel breve vel longius temporis spatium in alterius regionibus morantur aut consistunt, conventio die septima mensis Decembris anni millesimi octingentesimi septuagesimi quinti, Bernae inita et signata fuit, tenoris sequentis

Najjaśniejszy Cesarz austriacki itd. i Król Apostolski węgierski z jednej i Związek szwajcarski z drugiej strony, uznali za dobre zawrzeć traktat, z jednej strony monarchyą austriacko-węgierską a z drugiej Związek szwajcarski, obowiązujący, dotyczący się uporządkowania stosunków osiedlania się, uwalniania od służby wojskowej i od podatków wojskowych, jednostajnego opodatkowania poddanych obu Stron w krajach drugiej Strony kontraktującej, — wzajemnego bezpłatnego pielęgnowania ubogich poddanych gdy zachorują lub ulegną nieszczęśliwemu przypadkowi tudzież udzielania sobie nawzajem bezpłatnie wyciągów urzędowych z ksiąg narodzin, zaślubin i zejścia i mianowali swoimi pełnomocnikami:

Jego c. i k. Apostolska Mość Swego posła nadzwyczajnego i ministra pełnomocnego przy Związku szwajcarskim, pana Maurycego barona Ottenfelsa-Gschwinda;

Wysoka Rada związkowa szwajcarska w imieniu Związku szwajcarskiego pana Pawła Ceresola, radcę związkowego, naczelnika wydziału sprawiedliwości i policyi w Związku szwajcarskim, którzy wymieniwszy nawzajem pełnomocnictwa swoje, w dobrej i należytej formie znalezione, zgodzili się na artykuły następujące:

Artykuł 1.

Poddani każdej ze Stron traktat zawierających, w krajach drugiej Strony osiadający, lub krócej czy dłużej tamże przebywający, uważani będą na równi z krajowcami we wszystkim, co się tyczy pozwolenia na pobyt, wykonywania przemysłu i zawodu ustawami krajowymi dozwolonego, podatków i opłat, słowem wszystkich tych warunków, które do pobytu i osiedlenia się, są przywiązane.

Postanowienia jednak te stosowane nie będą do przemysłu aptekarskiego i do kupeżenia po domach.

Artykuł 2.

Co się tyczy nabywania, posiadania i sprzedaży nieruchomości i gruntów jakiegokolwiek rodzaju, tudzież zarządzania takowemi i opłaty podatków, taks i należności od takiego rozrządzania, poddani każdej ze Stron kontraktujących używać mają w krajach drugiej Strony praw służących krajowcom.

Artykuł 3.

Wszelka korzyść pod względem osiadania i wykonywania przemysłu, którą jedna ze Stron kontraktujących w jakikolwiek sposób zapewniła lub w przyszłości zapewni któremukolwiek trzeciemu Państwu, stosowana będzie w taki sam sposób i w tym samym czasie do drugiej Strony, bez zawierania w tej mierze osobnej umowy.

Artykuł 4.

Poddani jednej ze Stron kontraktujących, zamieszkali w krajach drugiej Strony, gdyby wpadli w takie położenie, żeby na mocy wyroku sądowego albo w skutek rozporządzenia policyjnego, prawnie zastosowanego i wykonanego, albo na zasadzie rozporządzeń dotyczących się nadzoru nad obyczajami i nad ubogimi, mieli być wydalenii, przyjęci będą razem z rodziną w każdym czasie napowrót do pierwotnej ojczyzny.

Artykuł 5.

Poddani jednego z Państw kontraktujących, mieszkający w drugim Państwie, nie podlegają ustawom wojskowym kraju, w którym przebywają, lecz ustawom wojskowym swojej ojczyzny.

W szczególności uwolnieni są od wszelkich należności w pieniądzu i w naturze, nakładanych jako wynagrodzenie za służbę wojskową osobistą, jakoteż od rekwizycyj wojskowych, z wyjątkiem kwaterunków i takich dostaw, do których obowiązuje posiadanie.

Podobnie wolni są od wszelkiej służby w gwardyi narodowej, milicyi, obronie krajowej (u honwedów), pospolitem ruszeniu, jak nie mniej od służby w straży obywatelskiej miejscowej.

Artykuł 6.

W żadnym przypadku, ani w czasie pokoju ani w czasie wojny, na własność poddanego jednej z dwóch Stron kontraktujących, nakładane ani z niej wymagane być nie mogą w krajach drugiej Strony żadne inne lub wyższe taksy, opłaty, podatki, niż na taką samą własność nakładane lub z niej są wymagane, gdy takowa należy do poddanego krajowego albo do obywatela czyli poddanego tego narodu któremu się najwięcej sprzyja.

Również na poddanego jednej z dwóch Stron kontraktujących, nakładany nie będzie, ani od niego pobierany w krajach drugiej Strony, żaden inny, ani wyższy podatek, niż na poddanego krajowego, albo na obywatela czyli poddanego narodu, któremu się najwięcej sprzyja, nakładany lub od niego pobierany.

Podatki, o których tu jest mowa, nie obejmują ani celi, ani też opłat portowych i morskich.

Artykuł 7.

Obie Strony kontraktujące zobowiązują się wzajemnie mieć staranie o ubogich poddanych drugiej Strony, którzy w ich krajach zachorują lub ulegną nieszczęsnemu przypadkowi, nie wyjmując chorych na umyśle, tak samo, jak o swoich własnych poddanych i kazać ich pielęgnować dopóty, dopóki nie będą mogli wrócić do ojczyzny bez szkody dla siebie lub dla trzecich osób.

Zwrót wydatków poniesionych w takich przypadkach, lub na pogrzebanie ubogich zmarłych, miejsca mieć nie będzie, to jest ani państwo lub kraj, ani gminy lub inne kasy publiczne zwracać ich sobie nie mają; — tylko roszczenia z prawa cywilnego do pielęgowanych lub do osób trzecich, obowiązanych, pozostają niewzruszalne.

Strony kontraktujące zapewniają sobie także nawzajem, że na wniosek odpowiedniej władzy, udzielać będą pomocy, przez prawodawstwo krajowe, dozwolonej, aby tym, którzy koszta opłacili, takowe były zwrócone podług słusznego obliczenia.

Artykuł 8.

We wszystkich przypadkach narodzin, zaślubin i zejścia poddanych austriacko-węgierskich w Szwajcaryi i odwrotnie poddanych szwajcarskich w monarchyi austriacko-węgierskiej, właściwi urzędnicy kościelni i świeccy wygotowywać będą urzędowe wyciągi z ksiąg kościelnych a względnie z rejestrów stanu cywilnego niezwłocznie i bezpłatnie, i przysyłać takowe w monarchyi austriacko-węgierskiej poselstwu Związku szwajcarskiego w Wiedniu a w Szwajcaryi c. k. poselstwu austriacko-węgierskiemu w Bernie.

Dokumenty te uwierzytelnione być mają w sposób przepisany ustawami tego państwa, w którym będą wygotowane.

Do metryk narodzin, zaślubin i zejścia, wygotowanych w monarchyi austriacko-węgierskiej w innym, nie niemieckim lub łacińskim języku, dołączyć należy tłumaczenie na język łaciński, przez władzę właściwą należycie uwierzytelnione, podczas gdy do dokumentów takich, wygotowanych w Szwajcaryi, gdy chodzi o

poddanego austriackiego, a dokument wygotowany jest w innym, nie niemieckim lub łacińskim języku, przydać należy tłumaczenie na język niemiecki lub łaciński, gdy zaś chodzi o poddanego węgierskiego, a nie jest wygotowane w języku łacińskim, tłumaczenie na język łaciński, przez władzę właściwą należycie uwierzytelnione.

Ani wygotowanie, ani przyjęcie metryki narodzin nie stanowi zasady prawnej do rozstrzygnięcia wątpliwości co do krajowości osoby której się tyczy.

Artykuł 9.

Umowa niniejsza obowiązywać będzie przez lat dziesięć a to licząc od upływu czterech tygodni po wymianie ratyfikacji.

Jeżeli żadna ze Stron kontraktujących nie wypowie umowy niniejszej na sześć miesięcy przed upływem rzeczonożego terminu, takowa obowiązywać ma nadal, dopóki nie będzie wypowiedziana, co podobnie nastąpić powinno na sześć miesięcy pierwej.

Artykuł 10.

Umowa niniejsza będzie ratyfikowana, obustronne zaś ratyfikacje wymienione być mają w Bernie, w przeciągu sześciu miesięcy licząc od dnia podpisania umowy lub pierwej, jeżeli można.

W dowód czego pełnomocnicy obu Stron podpisali powyższe artykuły i wycisnęli swoje pieczęcie.

Wygotowano w dwóch egzemplarzach w Bernie dnia siódmego grudnia tysiąc osmset siedmdziesiątego piątego roku.

(L. S.) **Ottensfels** r. w.

(L. S.) **Ceresole** r. w.

Nos visis et perpensis conventionis hujus articulis illos omnes ratos confirmatosque habere profiteamur ac declaramus, verbo Nostro Caesareo et Regio promittentes, Nos omnia, quae in illis continentur, fideliter executioni mandatuos esse.

In quorum fidem, majusque robur praesentes ratihabitionis Nostrae tabulas manu Nostra signavimus, sigilloque Nostro Caesareo et Regio adpresso munire jussimus.

Dabantur Viennae die septima mensis Aprilis anno Domini millesimo octingentesimo septuagesimo sexto, Regnorum Nostrorum vigesimo octavo.

Franciscus Josephus m. p.

Comes ab **Andrássy** m. p.

Ad mandatum Sacrae Caes. et Reg. Apost. Majestatis proprium:

Comes a **Revertea** m. p.,

C. et R. Consiliarius aulicus et ministerialis.

Za zgodą obu Izb Rady państwa, traktat powyższy ogłasza się niniejszem.
Wiedeń, dnia 20 maja 1876.

Auersperg r. w.

Lasser r. w.

71.**Rozporządzenie ministerstw rolnictwa i handlu z dnia 28 kwietnia 1876,**

tyczące się zamiany miar, w ustawie górniczej z dnia 3 maja 1854, przytoczonych, na metryczne.

Na zasadzie ustawy z dnia 31 marca 1875 (Dz. u. p. Nr. 62) zaprowadza się w ustawie górniczej powszechnej, przez patent cesarski z dnia 23 maja 1854 (Dz. u. p. Nr. 146) wydanej, następujące zmiany w celu wyrażenia miar w miarze metrycznej:

1. w §. 17 lit. *d*, zamiast „dwadzieścia sążni“ ma być: „trzydzieści ośm metrów“;

2. w §. 31 zamiast „dwieście dwadzieścia cztery sążni wiedeńskich“ ma być: „czterysta dwadzieścia pięć metrów“;

3. w §. 34 w pierwszym ustępie zamiast „12.544 sążni kwadratowych“; ma być: „45.116 metrów kwadratowych“; w drugim zaś ustępie zamiast: „pięćdziesiąt sążni“; ma być: „dziewięćdziesiąt cztery metry“;

4. w §. 42 zamiast „12.544 sążni kwadratowych“ ma być: „45.116 metrów kwadratowych“;

5. w §. 46 zamiast „pięćdziesiąt sześć sążni“ ma być: „sto sześć metrów“;

6. w §. 50 zamiast „z podziałką czterdzieści sążni na cal wiedeński“ ma być: „z podziałką katastralną 1 do 2.880“;

7. w §. 77 zamiast „32.000 sążni kwadratowych wiedeńskich“ ma być: „115.000 metrów kwadratowych“;

8. w §. 171 lit. *c*, zamiast „dziesięć sążni“ ma być: „ośnaście metrów“;

9. w §. 175 w drugim ustępie, zamiast „dwieście dwadzieścia cztery sążnie“ ma być: „czterysta dwadzieścia pięć metrów“;

10. w §. 185 w drugim ustępie zamiast „sto sążni“ ma być: „sto dziewięćdziesiąt metrów“ a zamiast „pięćdziesiąt sążni“ ma być: „dziewięćdziesiąt pięć metrów“;

11. w §. 215 zamiast „12.544 sążni kwadratowych“ ma być: „45.116 metrów kwadratowych“ a zamiast „32.000 sążni kwadratowych“ ma być: „115.000 metrów kwadratowych“.

Mannsfeld r. w.

Chlumecky r. w.

72.**Ustawa z dnia 8 maja 1876,**

o zawarciu umowy z reprezentacją krajową Krainy względem urzędzenia stosunków Państwa do funduszu indemnizacyjnego Krainy.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanowiłem i stanowią co następuje:

Artykuł 1.

Upoważnia się Rząd, ażeby zawarł z reprezentacją krajową Krainy umowę tutaj załączoną.

Artykuł 2.

Wykonanie ustawy niniejszej poleca się ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 8 maja 1876.

Franciszek Józef r. w.

Auersperg r. w.

Pretis r. w.

Umowa

między c. k. ministerstwem skarbu w imieniu c. k. Rządu a Wydziałem sejmowym księstwa kraińskiego, w imieniu tamtejszej reprezentacji krajowej, tyżące się urządzenia stosunku Państwa do funduszu indemnizacyjnego kraińskiego.

1. W miejsce dotychczasowych zaliczek, do funduszu indemnizacyjnego księstwa kraińskiego, na podstawie najwyższego postanowienia z dnia 12 listopada 1865 corocznie wypłacanych, wyznacza się na czas od dnia 1 stycznia 1875 aż do r. 1895 włącznie zapomogę rządową niewrotną, wynoszącą 175.000 zł., mówię: sto siedmdziesiąt pięć tysięcy złotych waluty austriackiej.

Zapomoga ta wypłacana będzie w ratach ćwierćrocznych z góry.

2. Z zaliczek rządowych, aż do końca roku 1874 udzielonych w sumie 1,233.272 zł. 92 ct. (milion dwieście trzydzieści trzy tysiące dwieście siedmdziesiąt dwa złote i dziewięćdziesiąt dwa centy) odpuszcza się krajowi sumę 195.461 zł. 46 ct. (sto dziewięćdziesiąt pięć tysięcy czterysta sześćdziesiąt jeden złotych czterdzieści sześć centów) z przypadającymi od niej zaległymi odsetkami, w skutek czego reszta długu po koniec 1874 roku wynosić będzie sumę 1,037.811 zł. 46 ct. (milion trzydzieści siedm tysięcy ośmset jedenaście złotych czterdzieści sześć centów), którą uważa się za dług bezprocentowy, zaciągnięty przez kraj Krainę u Państwa.

3. Na pokrycie potrzeb funduszu indemnizacyjnego, dopóki obligacye indemnizacyjne mają być losowane, pobierane będą corocznie dodatki do podatków, a mianowicie: do podatków stałych łącznie z zaprowadzonym przez patent cesarski z dnia 10 października 1849 (Dz. u. p. Nr. 412) dodatkiem trzeciej części, najmniej w wymiarze dwadzieścia od sta (20%) do podatku konsumcyjnego od wina, moszczu winnego i owocowego, tudzież od mięsa także w wymiarze najmniej dwadzieścia od sta (20%). Sejm będzie się starał podwyższyć stopę procentową tych dodatków w miarę wzrostu siły podatkowej kraju.

Dodatki te mogłyby być zmniejszone tylko za zezwoleniem prawodawstwa państwa i tylko wtedy mogłyby to nastąpić, gdyby w skutek zmiany ustaw podatkowych podwyższona została podstawa podatków.

Dodatki indemnizacyjne wolno odpisać całkiem lub w części, ich termin przedłużyć lub one zwrócić, tylko w tym samym stosunku, w którym c. k. zarząd skarbowy pozwolił na to co do podatku monarchicznego, służącego tu za podstawę.

4. Gdyby wpływy z dodatków do podatków zawiodły i w skutek tego fundusz nie mógł uczynić zadosyć swoim zobowiązaniom, jakoteż w przypadku, gdyby pomimo regularnego wpływiania rzeczonych dodatków, suma, którą się kraj przyczynia i stała zapomoga rządowa, nie wystarczyły na pokrycie wyda-

tków rocznych, Rząd, zacząwszy od r. 1875 udzielać będzie w miarę jak uzna tego potrzebę zaliczki 5 procentowe, zwotne. Procenta od procentów nie będą wymagane.

5. Jeżeli zarząd roczny funduszu indemnizacyjnego wykaże nadwyżki, takowe użyte zostaną przedewszystkiem na opłacenie pięćprocentowych odsetków od zaliczek dawanych od r. 1875, potem na spłacenie tychże zaliczek a nakoniec na spłacenie reszty długu wzmiankowanego w ustępie 2.

6. Na przypadek gdyby spłata długu skarbowego nie skończyła się dopóki obligacye indemnizacyjne będą losowane, zobowiązuje się kraj pobierać dodatki do podatków w ustępie 2 na czas losowania, ustanowione, bez przerwy po upływie tego okresu, dopóty, dopóki istnieć będzie dług skarbowy funduszu indemnizacyjnego i obracać takowe na jego umorzenie stosownie do ustępu 5 umowy niniejszej.

7. Preliminarz i zamknięcie rachunków funduszu indemnizacyjnego udzielać należy także i na przyszłość c. k. ministerstwu skarbu corocznie jeszcze przed wniesieniem na sejm.

8. Umowę niniejszą spisuje się w dwóch egzemplarzach jednobrzmiących, niestęplowanych, podpisaną przez ministra skarbu tudzież przez starostę krajowego i dwóch członków wydziału sejmowego, z których jeden zachowywany będzie w c. k. ministerstwie skarbu, drugi zaś w reprezentacyi krajowej księstwa kraińskiego.

Z wydziału sejmowego księstwa kraińskiego.

Lublana, dnia 29 kwietnia 1876.

Dr. Fryderyk **Kaltenegger** r. w.

Starosta krajowy.

Jan **Murnik** r. w.

Członek wydziału sejmowego.

Karol **Deschmann** r. w.

Członek wydziału sejmowego.

Dr. J. **Bleiweis** r. w.

Członek wydziału sejmowego.

Wiedeń, dnia 22 maja 1876.

C. k. minister skarbu:

(L. S.)

Pretis r. w.

73.

Rozporządzenie ministerstwa handlu z dnia 20 maja 1876 wydane w porozumieniu z ministerstwem skarbu,

tyczące się beczek transportowych do piwa.

W wykonaniu ustawy z dnia 24 marca 1876 (Dz. u. p. Nr. 50) zmienia się w części rozporządzenie z dnia 28 lipca 1875 (Dz. u. p. Nr. 107) i stanowi się co następuje:

1. Do sprawdzania i cechowania przyjmowane będą beczki transportowe do piwa, jakiegokolwiek są wielkości.

2. W miastach uważanych za zamknięte używane być mogą do przywozu i wywozu piwa tylko beczki transportowe, mające po 25, 50, 100 i 200 litrów pojemności, nie uchylając wyjątków dozwolonych w §. 6 wzwyż rzezonego rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28 lipca 1875 (Dz. u. p. Nr. 107) i w ustępie 3 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10 grudnia 1875 (Dz. u. p. Nr. 150).

Rzeczywista pojemność tych beczek gdy są smołą wylane nie może być większą lub mniejszą od przepisanej powyżej prawidłowej pojemności w beczkach na 25 i 50 litrów o więcej niż cztery od sta, w beczkach na 100 i 200 litrów pojemności, o więcej niż trzy od sta.

Nie może zatem wynosić pojemność beczek:

na 25 litrów mniej niż	24 litry ani więcej niż	25 litrów
„ 50 „ „ „	48 litrów ani więcej niż	52 „
„ 100 „ „ „	97 „ „ „	103 „
„ 200 „ „ „	194 „ „ „	206 „

Beczki te zaopatrzone być muszą znakiem, po którym możnaby poznać że służą do przywozu do miast zamkniętych.

Znakiem tym jest pasek mający 8 do 10 centymetrów szerokości, pociągnięty przy brzegu farbą białą olejną naokoło beczki.

Używanie beczek innych pojemności a nie wzwyż wyszczególnionych, lub zaniedbanie oznaczenia beczki podług przepisu, podlega karze porządkowej, w §-fie 4 ustawy z dnia 24 marca 1876 (Dz. u. p. Nr. 50) ustanowionej.

3. Sprawdzanie beczek transportowych do piwa bez względu na wielkość odbywać się ma podług przepisów §-fu 10-go ustępu 1 i 2 Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19 grudnia 1872.

4. Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej w 14 dni po ogłoszeniu.

Chlumecky r. w.

Pretis r. w.